

நவீன தமிழிலக்கியப் பனுவல்களில் புலம்பெயர்வு பற்றிய பதிவுகள்

நா.மணிகண்டபிரபு,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
அமெரிக்கன் கல்லூரி மதுரை - 625002

முனைவர் ஆ.பூமிச்செல்வம்,
ஆய்வு நெறியாளர், இணைப் பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை - 02

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலகில் மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை பல்வேறு வகையான இடப்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்து கொண்டதான் வருகின்றன. தொடக்க காலத்தில்; நாடோடி வாழ்க்கை முறையினை மேற்கொண்டிருந்த மனிதர்கள் பண்பாடு, நாகரிகங்களில் வளர்ச்சி பெற்ற பின்னர் சங்ககால வாழ்க்கை முறையின் போது போருக்காகவும் பொருளிட்டவும் இடம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர். அதன் நீட்சியாக சங்கம் மருவிய காலமும் அமைந்தது. தமிழ்ச்சூழலில் வைதீக சமயங்கள் எழுச்சிப் பெற்ற பக்தி இயக்கக் காலத்தில் அச்சமயங்களின் பெரியோர்கள் தங்களது இறைவனின் புகழைப் பாடத் தலங்கள்தோறும் சென்ற இடப்பெயர்வையும், காப்பியகால இலக்கியங்களில் தலைவனின் இடப்பெயர்வானது காப்பியங்களில் விரிவாக அமையப்பெற்ற பாங்கினையும் நாம் கண்டுணர்ந்து, கால அடிப்படையில் தமிழர்களின் இடப்பெயர்வை வரையறை செய்ய முடியும். இவ்வாறு 'இடப்பெயர்வு' அல்லது 'இடப்பெயர்ச்சி' என்பது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கு ஏற்பவும் மாற்றம் பெற்றுவந்த சூழலில் தற்காலத்தில் அவ்விடப்பெயர்வானது இன்றைய அரசியல், சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகளால் கட்டாய இடப்பெயர்வாக உருமாற்றம் பெற்றுள்ளது. இந்தக் கட்டாய இடப்பெயர்வின் மூலம் நிகழும் இடப்பெயர்ச்சியை இன்று 'புலம்பெயர்தல்' என்ற சொல்லாட்சியால் குறிக்கின்றனர். இப்புலம்பெயர்வை மையமிட்ட சிறுகதை, நாவல், கவிதை முதலான நவீன இலக்கிய வகைமைகளும் உருவாகியுள்ளன. இதனைக் கருத்திற் கொண்டு நவீன தமிழிலக்கியங்களில் பதிவுபெற்றுள்ள புலம்பெயர்தல் குறித்தப் பதிவுகளையும், தற்காலப் புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் போக்குகளையும் கண்டறிவதாக இவ்வாய்வானது அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள் (Keywords):

அரிதியிட்டு - உறுதியாக, பனுவல் - புத்தகம் (Text), கீழை - கிழக்கு (East), புகலிட இலக்கியம் - Exile Literature, நிறத்துவேஷம் - நிற வேற்றுமை (Colour Difference)

முன்னுரை

மனித வரலாற்றில் வெவ்வேறு காலந்தொட்டே 'புலம்பெயர்தல்' என்பது பல்வேறு வகையாக நிகழ்ந்து கொண்டதான் வருகின்றது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் மேலை நாட்டினரின் ஆதிக்கத்தால் கீழை நாடுகளில் வாழும் மக்கள் புறச் சூழல்களாலும், உள்நாட்டில் நிகழும் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரக் காரணங்களாலும் பல்வேறு இடங்களில் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். தனிமனிதரின் புலம்பெயர்தல் என்ற நிலை மாறி, இன்றளவில் முதன்முறையாகக் கும்பல் கும்பலாக நாட்டைவிட்டு மக்கள் இடம்பெயர்ந்தும், தங்களின் குடியரிமையை இழந்தும் தங்கள் நாட்டிற்குள்ளேயுங்கூட அகதிகளாக்கப்படுகின்றனர். இதனால் அவர்கள் பிற நாடுகளில் பலவிதத்தில் தஞ்சம் அடைகின்றனர். இவ்விதத்தில் நிகழ்ந்திருக்கிற யூத இனத்தின் புலம்பெயர்வினை, முதல் புலம்பெயர்வாக இங்குச் சுட்டலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் வறுமையின் காரணமாக மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, மொரீசியஸ், பிஜி, இந்தோனேஷியா, தாய்லாந்து போன்ற பல நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ள தேயிலைத் தோட்டம், இரப்பர் தோட்டம், நிலக்கரிச் சுரங்கம் போன்ற பல இடங்களுக்கு ஆங்கிலேயர்களின் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக அனுப்பப்பட்டனர். அங்குச் சென்றவர்களில் பெரும்பாலானோர் மீண்டும் தாயகம் திரும்ப இயலாமல் அத்தோட்டப் பயிர்களுக்கே உரமாகினர். எனவே, தற்காலத்தில் புலம்பெயர்தல் என்பது மக்கள் தங்கள் தாயகம் விட்டு உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்காக அண்டைய நாட்டில் தஞ்சம் அடைவதைக் குறித்து நிற்கிறது. புலம்பெயர்தலில் பெரிதும் பாதிப்பிற்குள்ளான நாடுகளில் இலங்கை நாட்டினரின் புலம்பெயர்வானது வரலாற்றில் முக்கியமானதாகும். அதனால்தான் புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியங்களில் மிகவும் வீச்சான எழுத்துகள் ஈழத்தமிழர்களிடமிருந்தே எழுகின்றன. தற்காலத் தமிழிலக்கியங்களில் நிகழ்ந்து வந்த புலம்பெயர்தல் குறித்தப் பதிவுகளையும் அவற்றின் அம்சங்கள் தமிழ்ப் புனைகளில் உள்வாங்கியுள்ள விதங்களையும் நவீன தமிழிலக்கியப் பனுவல்களில் புலம்பெயர்வு பற்றிய பதிவுகள் என்கிற தலைப்பில் ஆராய்வதாக இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகிறது.

தற்காலத்தில் புலம்பெயர்தல் உருப்பெற்றுள்ள விதமும் சூழலும்

உயிரினங்களில் பறவைகளும் விலங்குகளும் இரைக்காகவும் இருப்பிடத்திற்காகவும் ஓர் இடத்தை விட்டு இன்னோர் இடத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்கின்றன. இது என்றும் மாறாத இடப்பெயர்வாகும். ஆனால், மனிதர்களின் இடப்பெயர்வு என்பது கால மாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு, புலம்பெயர்விற்கான நோக்கமும் மாறிக்கொண்டே வருகிறது. காலந்தோறும் ஏற்பட்ட புலம்பெயர்வுகள் விருப்பத்துடன் கூடிய தனிமனிதப் புலம்பெயர்வாகவே இருந்தன. 14ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு தென்னிந்தியாவை முகலாயர்களிடமிருந்து கைப்பற்றி நாயக்கர்கள், மராட்டியர்கள், டச்சுக்காரர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் எனப் பிற மொழியினரின் ஆட்சியினால் அரசியல், பொருளாதார நிலைமை சீர்குலைந்து போயின. இதனால் விளைந்த பஞ்சம் மற்றும் போர்ச் சூழலால் பலர் உயிரிழந்தனர். எஞ்சிய சிலர், கூட்டம் கூட்டமாகப் புலம்பெயரத் தொடங்கினர். சில சமயங்களில் கட்டாயப் புலம்பெயர்வாகவும் அமைந்தது.

புலம்பெயர்தல் சார்ந்த தற்கால இலக்கிய வகைமைகள்

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நாட்டின் பண்பாட்டை இழக்க முடியாமலும், புகலிட நாட்டின் கலாச்சாரங்களை ஏற்க முடியாமலும் தங்களுடைய நாட்டையும், உரிமையையும், உறவுகளையும் பற்றிய பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்திவென்று, அவர்களால் எழுதப்படும் இலக்கியங்களே 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' எனப்படுகின்றது. தாய்நாட்டை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற பின், குடியமர்ந்த அந்நாட்டில் தமக்கு நேரும் சிக்கல்களைப் பதிவிடுவதைப் 'புகலிட இலக்கியம்' என்கிறோம். உலக நாடுகளில் பென் ஆக்ரி, செர்கே பேகஸ், ஏரியல் டாப்மேன் போன்றோர் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களாக அறியப்படுகின்றனர். புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியங்கள் கவிதை, புதினம், சிறுகதை, கட்டுரை போன்ற தளங்களில் விரிவடைந்து கொண்டே செல்கின்றன. புலம்பெயர்ந்தோர் எழுத்துகளிலேயே இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்களின்; எழுத்துக்கள்தான் மிகவும் உருக்கமானதாக அமைந்திருக்கும் என அரிதியிட்டுச் சொல்லமுடியும்.

புலம்பெயர் தமிழ்க் கவிதைகள்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் மிகவும் வீச்சான இலக்கிய வடிவமாகவும், அதிகம் படைக்கப்பட்டவையாகவும் புலம்பெயர் கவிதைகளை அமைகின்றன. தமிழ்ச்சூழலில் புலம்பெயர்தல் சார்ந்த கவிதை பற்றி எழுதிய முதல் கவிஞர் 'மகாகவி பாரதியார்' ஆவார். இவர் நாட்டு விடுதலை, சமூக விடுதலை, பெண் விடுதலை, ஆன்ம விடுதலை போன்ற பாடுபொருள்களில் கவிதைகள் பாடியுள்ளார். அதேபோல், தமிழ்நாட்டிலிருந்து வறுமையின் காரணமாக, விடுதலைக்கு முன்பு 'பிஜி'த் தீவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களின் துன்பங்களையும், வேதனைகளையும் இவர் இங்கிருந்து கொண்டே, அவர்களுடைய விடுதலையை வேண்டிக் காளியிடம் முறையிடுவதாகக் 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' என்னும்

கவிதையைப் பாடியுள்ளார். “கரும்புத் தோட்டத்திலே – அவர்ஃகால்களும் கைகளும் சேர்ந்து விழும்படி / வருந்துகின்றனரே - ஹிந்துஃமாதர்தன் னெஞ்சு கொதித்துக் கொதித்துமெய் / சுருங்குகின்றனரே – அவர் / துன்பத்தை நீக்க வழியில்லை யோவொரு / மருந்ததற்கிலையோ – செக்குஃமாடுகள் போலுழைத் தேங்குகின் றரெந்தக் / (கரும்புத் தோட்டத்திலே)”¹ என்னும் இக்கவிதையினை, இக்கால இலக்கியத்தில் புலம்பெயர்ந்த மக்களின் வாழ்வைப் பதிவு செய்துள்ள, தமிழின் முதல் புலம்பெயர் கவிதை என்று கூறமுடியும்.

1980களுக்குப் பின்னர்தான் புலம்பெயர் கவிதைகள் புதியதொருதளத்தை நோக்கி நகர்ந்து சென்றன என்று கூறலாம். ஆரம்பகாலப் புலம்பெயர் கவிதைகள் ஒருபுறம் தாயக நினைவையும், அதனோடு இணைந்த பிரச்சினைகளையும் முன்வைக்கின்றன. 1990களுக்குப் பிறகு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களையும் புதிய அனுபவங்களையும் இக்கவிதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன. புலம்பெயர்ந்த கவிதைகளில் தனிமனித சுதந்திரம், பாலியல் விடுதலை, நிறத்துவேஷம், பயங்கரவாதம், எதிர்ப்பண்பாடு, பொருளாதார நெருக்கடிகள், வேலையில்லாத திண்டாட்டம், மொழிப்பாகுபாடு போன்றவை பாடுபொருள்களாக அமைகின்றன. “1983இல் புகலிட நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த முதல் கவிதைத் தொகுப்பாகத் ‘துருவச் சுவடுகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பு அறியப்படுகிறது. இத்தொகுப்பில் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், கவிஸ்ரா இராஜநாயகம், தமயந்தி, இளவாலை விஜயேந்திரன், தம்பா, மைத்திரேயி, வயவைக்குமரன் ஆகிய ஏழு கவிஞர்களின் 23 கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.”² 1989ஆம் ஆண்டு ‘சுவடுகள்’ பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட இத்தொகுப்பு புலம்பெயர் வாழ்வனுபவங்களையே கொண்டமைந்துள்ளது. புலம்பெயர்தல் குறித்தான நூற்றுக்கும் மேற்பட்டக் கவிதைத் தொகுப்புகள் இன்றளவில் வெளிவந்துள்ளன. புகலிடவாசிகள், தாம் புலம்பெயர்ந்த காலம்தொட்டு இன்றுவரை தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டு வந்தாலும், சஞ்சிகைகளிலும் ஆண்டு மலர்களிலும் வெளிவந்த கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ‘புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள்’ என்ற நூலாக, 2001ஆம் ஆண்டு, ப.திருநாவுக்கரசு என்பவர் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளார். இத்தொகுப்பு புலம்பெயர் கவிதைகள் பற்றிய அறிமுகப் புரிதலுக்கு உதவும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

அந்நியமாக்கப்பட்ட உணர்வு என்பது புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தவிர்க்க முடியாத கூறுகளில் ஒன்றாகும். இதற்கு உதாரணமாக, “உலகெங்கும் / வாழ்வை இழந்து வசதி பொறுக்குகின்ற / மனித சருகுகளாய்ப் புரள்கின்றோம் / என் நம் தாய்நாடுஃஓயாமல் இலை உதிர்க்கும் / உயிர்ப்பிழந்த முதுமரமா?”³ என்று எழுதுகிறார். ‘மக்பை’ என்னும் பறவை இடம்பெயராமல் தன் நாட்டிலேயே வசிக்கக் கூடிய தன்மை பெற்றதாகும்.

தமிழில் புலம்பெயர் கவிஞர்களாக வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சேரன், புஷ்பராஜன், செழியன், ஊர்வசி, மைத்திரேயி, அரவிந்தன், செல்வம், திருமாவளவன், இளைய அப்துல்லாஹ், ஆழியான், ரஞ்சினி போன்றோர் அறியப்படுகின்றனர்.

புலம்பெயர் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மிகவும் முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளன. தமிழர்கள் ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற கண்டங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்த போது, தாம் இழந்துவிட்ட தாயக வாழ்வையும், உறவுகளையும் எண்ணி, அவ்வேதனைகளை சிறுகதைகளாகப் படைக்கத் தொடங்கினர். இனம், மொழி, பண்பாடு, நில அமைப்பு போன்றவற்றில் இருந்து கொண்டு, முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழலில் வாழ முற்பட்ட இவர்களின் படைப்புகளில் வாழ்வின் அவலமும், நெருக்கடியும் பெரிதும் பேசப்படுகின்றன. புலம்பெயர் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்புலகில் ஷோபாசக்தி, அ.முத்துலிங்கம், பொ.கருணாகரமூர்த்தி, பார்த்திபன், ராஜேஸ்வரி, பாலசுப்ரமணியம், சுமதிருபன், விஜயராணி போன்ற படைப்பாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள்.

புலம்பெயர்தலின் துயரங்களைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய முதல் தமிழ்ச் சிறுகதை என்று புதுமைப்பித்தன் எழுதிய ‘துன்பக்கேணி’ என்னும் கதையைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்நாட்டிலிருந்து கடன் நெருக்கடியால் கொழும்பிற்குப் புலம்பெயர்ந்த குடும்பத்தின் கதையை இது எடுத்துக்கூறுகிறது. சாதிக் கொடுமையாலும் வறுமையாலும் கொழும்புக்குச் சென்று புலம்பெயர்ந்து வாழும், மருதி என்பவரின் வாழ்க்கையைப் புதுமைப்பித்தனின் ‘துன்பக்கேணி’ என்னும் இச்சிறுகதை விவரணை செய்வதாக அமைகிறது.

“புலம்பெயர் சிறுகதைகள் அடங்கிய முழுத் தொகுப்பாக எம்.அரியநாயகம் தொகுத்த ‘மண்ணைத் தேடும் மனங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியே முதன் முதலாக வெளிவந்த, முழுவதும் புலம்பெயர்தல் சார்ந்த சிறுகதையாக அமைந்துள்ள தொகுப்பு என்று கூறலாம்.”⁴ இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தமது சிறுகதைகளில் போரின் கொடுமை, அகதி நிலை, வாழ்வின் அவலம், முரண்பட்ட வாழ்வியல், பண்பாட்டு நெருக்கடிகள் போன்ற விடயங்களைத் உள்ளடக்கமாக அமைத்துக் கொள்கின்றனர். இந்த வகையில் புலம்பெயர் சிறுகதைகள் புதிய தடங்களை நோக்கியும், மாறுபட்ட பாடுபொருட்களையும் கொண்டும் படைக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தாயகத்திலிருந்துப் புலம்பெயர்ந்து உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் புகலிட நாடுகளில் பன்முகப் பிரச்சினைகளைச் சந்தித்துள்ளனர், இன்றளவும் சந்தித்து வருகின்றனர். இவ்வாறானத் தமிழர்களின் துயர வாழ்வில் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களே பேரளவிலானப் பிரச்சினைகளைச் சந்தித்துள்ளனர். ஏனெனில் புகலிடங்களில் வாழும் தமிழ்ப் பெண்கள், சக நாட்டைச் சேர்ந்த ஆண்கள் மற்றும் புகலிட நாட்டைச் சேர்ந்த ஆண்கள் எனப் பல தரப்பினராலும் பிரச்சினைகளைச் சந்தித்துள்ளனர். இவ்வாறாக, புகலிடங்களில் தமிழ்ப் பெண்கள் சந்திக்கும் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளை விளக்குவதாக ‘புதுஉலகம் எமைநோக்கி’ எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு அமையப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பில் மொத்தம் 23 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளது.

விமல் குழந்தைவேல் எழுதிய 12 சிறுகதைகள் கொண்ட ‘தெருவில் அலையும் தெய்வங்கள்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்று காலகட்ட நிகழ்வுகளைச் சித்திரிக்கும் கதைகள் ஆகும். ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வில், 1983 யூலைப் Nபு/ராட்டத்திற்குப் பின்னர் நடைபெற்ற சோகவரலாற்றை இச்சிறுகதைகள் சித்திரிக்கிறது. இளம்வயதினர், தாய்மார்கள், தந்தைமார்கள், சிறுவர்கள் போன்ற அனைவரின் மனப்போராட்டமும் போரினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் சிங்கள இராணுவத்தினரால் நேர்ந்த கொடுமைகள் முதலானவை யாவும் இச்சிறுகதைகளில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

புலம்பெயர் தமிழ்ப் புதினங்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட புலம்பெயர்வின் காரணமாக, நவீன தமிழிலக்கியங்களில் புலம்பெயர் கவிதைகள் மற்றும் சிறுகதைகளுக்கு அடுத்தபடியாக முக்கியத்துவம் பெறுவன புதினங்களே ஆகும். புலம்பெயர்ந்தோரின் பூர்வீகநாடு, புகலிடநாடு என்கிற இரண்டிற்கிடையேயான பண்பாட்டு முரண்களை அடையாளப்படுத்துவதும், புகலிட நாட்டில் எதிர்கொள்ளும் புதிய பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றால் ஏற்படும் பாதிப்புகளைப் பதிவு செய்வதுமாக இவை அமைகின்றன. புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் காணப்படும் புதிய சூழலை ஏற்க முடியாத மனநிலையும், தாயக நாட்டைக் குறித்தான ஏக்கமும் படைப்பாளர்களிடையே பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. குடும்ப உறவுகள், பாலுறவு, தட்பவெப்பநிலை, மொழி, உணவு போன்றனவற்றால் உண்டாகிற முரண்களால், சமூக மதிப்பீட்டில் புதியதொரு சிக்கலை அவை ஏற்படுத்துகின்றன. இதையே சாராம்சமாக கொண்டு புலம்பெயர் புதினங்கள் பெரிதும் தோன்றுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கை நிலை விரிவானதாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. பிஜித் தீவின் கரும்புத் தோட்டங்களில் தமிழர்கள் அடைந்த துயரம் பற்றிய பாரதியரின் கவிதை போலவும், இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்ட வேலைக்குக் கூலிகளாகச் சென்றவர்களின் துயரை புதுமைப்பித்தன் எழுதிய ‘துன்பக்கேணி’ சிறுகதை போலவும் அல்லாது, அன்றைய தமிழகத்தில் நிலவிய சாதியக் கொடுமைகளும், வறுமையும்தான் தமிழர்களை அவர்களின் பூர்வீகக் கிராமங்களைவிட்டு, வேறு இடங்களுக்குப் புலம்பெயரச் செய்த முதன்மைக் காரணங்களாகும். அவ்வாறு சென்ற தமிழர்கள், புகலிட நாட்டில் தங்களின் பண்பாட்டைக் கைவிடாது அங்கும் கோயில்கள், சடங்குகள் போன்ற பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வறுமையினாலும் பஞ்சத்தினாலும் தமிழர்கள் பிழைக்க வழியின்றி, மலையாவிற் கும் பர்மாவிற் கும் புலம்பெயர்ந்தனர். அங்குள்ள காடுகளில் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகச் சேர்ந்த தமிழர்கள் கடுமையாகச் சுரண்டப்பட்டனர். பெரும் மலைகளையும் காடுகளையும் அழித்துத் தேயிலைத் தோட்டங்களையும், இரப்பர் தோட்டங்களையும் உருவாக்கினர். தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாகினர். இவ்வாறான புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் அவலங்களைப்

ப.சிங்காரம் 'புயலிலே ஒரு தோணி' என்ற புதினமாகப் படைத்தார். இதுவே தமிழில் எழுதிய முதல் புலம்பெயர் புதினமாகும். மேலும், 'கடலுக்கு அப்பால்' என்ற புதினத்தையும் படைத்தார். அதன் பிறகு அகிலன் எழுதிய 'பால்மரக்காட்டினிலே', சா.கந்தசாமி எழுதிய 'சாயாவனம்', ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனின் 'மா-னீ', முத்தம்மாள் பழனிச்சாமியின் 'நாடு விட்டு நாடு' உள்ளிட்ட சில புதினப் படைப்புகளும் புலம்பெயர் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் புதினங்களாக அமையப் பெற்றுள்ளன.

புலம்பெயர் புதின மரபைத் தமிழில் தொடங்கி வைத்த முன்னோடி என்று ப.சிங்காரம் அவர்களையே கூறலாம். "புயலிலே ஒரு தோணி என்ற புதினத்தில் தமிழகத்திலிருந்து மலேயாவிற்குப் போன பாண்டியனின் மன ஓட்டமும், சுயஇருத்தல் குறித்த அக்கறையும், சமூக மதிப்பீடுகள் பற்றிய அபத்தமும் பதிவாகியுள்ளன."5 மேலும், இப்புதினத்தில் புலம்பெயர் வாழ்வும், விடுதலைக்குப் பின்னர் தமிழர்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் கதைப்பின்னல்களாக அமைந்துள்ளன.

1970களில் மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை நேரில் சந்தித்து, அவர்களுடன் உரையாடிய பின்னர், அகிலன் எழுதிய 'பால்மரக்காட்டினிலே' என்ற புதினம் மேலோட்டமான மலேயத் தமிழர்களுடைய புலம்பெயர்தல் சம்பவங்களின் தொகுப்பாக உள்ளது. "தமிழகத்திலிருந்து கங்காணிகளால் மலேசியாவின் இரப்பர் தோட்டத்திற்கு ஒப்பந்தக் கூலிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட வீரப்பன், வேலம்மாள், அங்கு மிகவும் சிரமப்படுகின்றனர். மலேயா சுதந்திர நாடாக அறிவிக்கப்பட்டப் பிறகும் தோட்ட முதலாளிகளும், ஆங்கிலேயர்களும் தொடர்ந்து அதிகாரம் செலுத்தி வருகின்றனர்."6 இப்புதினத்தில் தோன்றும் பல்வேறு கதைமாந்தர்களின் உணர்ச்சிமயமான சம்பவங்கள் உருக்கமான நடையில் இதனில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் எழுதிய 'ஒரு கோடை விடுமுறை' என்னும் புதினம், புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முதல் புதினமாகும். இலங்கையின் வன்னிப் பகுதியைச் சேர்ந்த பரமநாதன் இக்கதையின் மையப் பாத்திரமாக உள்ளார், குடும்பத்தின் வறுமையினாலும் ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தினாலும் இலண்டனிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற பரமநாதனின் புகலிட வாழ்வியலை இப்புதினம் விவரிக்கிறது. தாயகத்தின் பண்பாடு, கலாச்சாரம், மொழி மற்றும் கலை போன்றவற்றினை விடுக்கமுடியாமலும் இலண்டனின் கலாச்சாரப் பண்பாட்டை ஊற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தவிப்பதையும், புகலிடத்தில் தமது இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகப் படுகின்ற இன்னல்களை காட்சிப்படுத்துகிறது.

தியாகலிங்கம் எழுதிய 'நாளை' என்னும் புதினமானது, புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழீழமக்கள் புகலிடத்தில் எதிர்நோக்கும் புறவயநெருக்கடிகளான மொழி, நிறவேறுபாடு, மாறுபட்டகலாச்சாரம் போன்றனவற்றால் பல்வேறுபிரச்சினைகளைச் சந்திக்கின்றனர். அந்தவகையில், நோர்வேவைப் புகலிடமாகக் கொண்டு பல்வேறு கனவுகளுடன் வாழுகின்ற தமிழர்களுக்கு நேரிடும் இனம் மற்றும் நிறவெறித் தாக்குதல்களைப் பற்றி இப்புதினம் விவரிக்கிறது. மேலும் இப்புதினத்தில் அகதிகள் குறித்து இலங்கை மற்றும் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் தன்மைகளைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தேவகுரு என்ற காந்தியச் சிந்தனாவாதி இப்புதினத்தின் மையமாந்தராகவுள்ளார்.

வி. ஜீவகுமாரன் 'கோமதி' என்னும் குறுநாவலானது, டென்மார்க் நாட்டைப் புகலிடமாகக் கொண்டுவாழ் நேர்ந்தக் கோமதி என்ற தமிழ்ப் பெண்ணின் மூலமாகப் புகலிடநாட்டில் புலம்பெயர்த் தமிழ்ப் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வியல் பிரச்சினைகள் இந்நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் போன்றே தற்காலத் தமிழ்ச்சூழலில் ஷோபாசக்தி, பொ.கருணாகரமூர்த்தி, அன்வர்பாலசிங்கம், நாஞ்சில்நாடன், பார்த்திபன், விமல்குழந்தைவேல் போன்ற பலரும் புலம்பெயர் புதினங்களை எழுதி வருகின்றனர்.

புலம்பெயர் தமிழ்க் கட்டுரைகள்

புலம்பெயர்ந்தோரின் வேதனைகளையும், துயரங்களையும் எந்தவொருப் புனைவுமின்றி வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறுவது புலம்பெயர் கட்டுரை இலக்கியம் ஆகும். புலம்பெயர்ந்து சென்றோர் தங்களுடைய தாயக நாட்டின் நினைவையும், கலாச்சாரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதோடு, புகலிட நாட்டில் தங்களுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களைப் பற்றியும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே வருகின்றனர். எச்.பீர்முஹம்மதின் 'எட்வர்ட் செய்யத்தும்

கீழைத்தேய இயலும்', தொ.பத்தினாதனின் 'போரின் மறுபக்கம்', 'தமிழகத்தின் ஈழ அகதிகள்', இளைய அப்துல்லாஹ்வின் 'அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப் போகிறேன்' முதலான கட்டுரைத் தொகுப்புகள் முக்கியமானவையாகும். மேலும், புலம்பெயர்ந்தோர் குறித்த கட்டுரைகளில் கோ.விசயராகவன் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராக இருந்து தொகுத்துக் கொடுத்த 'புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வரலாறும் வாழ்வியலும்' என்னும் நூலானது, தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிறநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்கள் பற்றியான கட்டுரைகள் அடங்கிய சிறந்ததொரு தொகுப்பாகும்.

சூரிய நாராயணனின் 'அகதியின் துயரம்', இலங்கையின் இனச்சண்டையினால் தங்களின் தாயகத்தைத் துறந்தத் தமிழர்களின் மனோநிலை, தாயகத் திரும்பும் ஏக்கம், அகதிகளாக உலக நாடுகளில் அலைந்து திரியும் தமிழ் அகதிகளின் துயரங்களை இப்பிரதி காட்சிப்படுத்துகின்றது. மேலும், உலக அகதிகள் நிலவரம், இந்தியாவில் ஈழத் தமிழ் அகதிகளின் நிலை மற்றும் தமிழக, இந்திய அரசின் நிலைப்பாடு ஆகியவற்றை இக்கட்டுரை நூல் விளக்குகிறது.

ஜெயசீல ஸ்டீபனின் 'காலனிய வளர்ச்சிக் காலம் (புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கை)' என்னும் இந்நூல் காலனிய வளர்ச்சிக் காலத்தில் தமிழர்கள் எவ்வாறு தங்களைத் தொகுத்துச் சொந்த நாட்டைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்து இலங்கைத் தீவுக்கும், மார்த்தீனு, குவாதலோப் போன்ற தென் அமெரிக்கத் தீவுகளுக்கும், ஆப்பிரிக்காவிற்கு அருகாமையிலுள்ள மொர்சியஸ், ரியூனியன் தீவுகளுக்கும், மலாயாவிலுள்ள பினாங்கு, சிங்கப்பூர் தீவுகளுக்கும் சென்றுள்ளனர் என்பதை இந்நூல் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் விளக்குகிறது.

தொ.பத்தினாதன் பூர்வீக நாடான இலங்கையை விட்டு, தமிழகத்தில் அகதியாக இருந்த காலங்களில், இங்கிருந்த அகதிகளின் எண்ணிக்கைகள், முகாம்கள் மற்றும் அவர்களின் துயர நிலை போன்றவற்றினைத் 'தமிழகத்தின் ஈழ அகதிகள்' என்னும் நூலில் எடுத்துக்கூறுகிறார். "மொத்தமுள்ள 112 முகாம்களில், 19,733 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 67,165 பேர்களில், அதிகாரிகளுக்கு நெருக்கமான பெரும்பாலான நபர்கள் முகாம் மட்டத்தில் கொஞ்சம் வசதியானவர்களாக இருப்பார்கள். முக்கியமாக, இவர்கள் முகாம் கட்டுப்பாட்டை மீறுபவர்களாகவும் சட்டத்திற்குப் புறம்பானவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.....இன ஒற்றுமை என்பது போய் 'நீ என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதே நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன்; நாம் இருவரும் மற்றவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கலாம்' என்ற நிலைதான் இன்று முகாம்களில் உள்ளது."7 என்று, அவர் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற மண்டபம் முகாமின் நிலையைச் சுட்டியுள்ளார்.

முடிவுரை

தமிழர்களின் புலம்பெயர்தல் என்பது சங்ககாலத்தில் அறுவகைப் பிரிவாகவும், யவனர்களுடன் கொண்டிருந்த வணிகத்தொடர்பாகவும், சங்கம் மருவிய காலத்தில் அதன் நீட்சியாகவும், பக்தி இயக்க காலத்தில் இறைவனின் திருத்தலங்களுக்குச் சென்று, அவன் புகழ் பாடும் சமயப் பெரியோர்களின் புலம்பெயர்வாகவும், காப்பிய காலத்தில் தலைவனின் இடப்பெயர்வாகவும், சிற்றிலக்கிய காலத்தில் புலவர்களின் இடப்பெயர்வாகவும் அமைந்திருந்தது. தற்காலத்தில் அதன் தேவை மாறி அரசியல் நெருக்கடி, வறுமை, பஞ்சம், கட்டாய இடப்பெயர்வு, இயற்கைப்பேரிடர் போன்ற காரணிகளால் உயிரைக் காத்துக் கொள்வதை மட்டுமே எண்ணி, தமிழர்கள் மத்திய, கிழக்காசிய, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தங்களின் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவே, தற்காலத் தமிழிலக்கியச் சூழலில் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்னும் புதியதொரு பரப்பு உருவாகியுள்ளதையும், இதன் தன்மைகள் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களில் பரவலாக இடம்பெற்றிருப்பதைச் சான்றுகளுடன் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் கண்டறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கக் குறிப்புகள்

1. விகரு.இராமநாதன்(பதி.ஆ.), 'பாரதியார் கவிதைகள்', ப.87, ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை-35, பத்தொன்பதாம் பதிப்பு-2014.
2. சு.குணேஸ்வரன், 'அலைவும் உலைவும்', ப.15, தினைப்புனம் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை, முதற்பதிப்பு-2009.

3. ப.திருநாவுக்கரசு, 'புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள்', ப.37, நிழல் வெளியீடு, சென்னை - 02. முதற்பதிப்பு - 2001.
4. சு.குணேஸ்வரன், 'முந்நூல்', ப.19.
5. சுபாசு, 'தமிழ் இலக்கியத்தில் புலம்பெயர்வு', ப.96, அன்னம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர் - 07, முதற்பதிப்பு - 2015.
6. மேலது., ப.98.
7. தொ.பத்தினாதன், 'தமிழகத்தின் ஈழ அகதிகள்', ப.21, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில் - 01, முதற்பதிப்பு - 2014.
